

Bomholt (S) tog derefter ordet. Han gjorde indgående rede for sin og sit partis opfattelse af sagen og samlede til sidst de fremførte synspunkter således:

„Vi skal forme en skandinavisk politik, der kan samle de tre lande med dybtgående tilslutning fra befolkningernes side. Vi ved bedst selv, hvorledes vore forhold bør ordnes, og hvis den store verden respekterer vor frihed og agter vor evne, vil den støtte os i vore bestræbelser. Hvis den ikke forstår os nu i denne alvorstund med dens fællesønsker, hvornår vil den da forstå os?

Mit parti ville føle det som en stor sorg, såfremt Danmarks veje i et så alvorligt anliggende skulle skilles fra Sveriges. Jeg tænker ikke alene her på den kendsgerning, at Sverige er Nordens stærkeste nation og så at sige vil være ryggraden i et skandinavisk forsvar. Tanken går videre. Selv om vi skandinaviske nationer gennem vore ansvarlige politikere og andre nok så meget bedyrer overfor hinanden, at vi, såfremt vore veje skilles udenrigspolitisk, vil fortsætte og fastholde det nordiske samarbejde, vil dog selve kendsgerningerne tale deres eget ubønhørlige sprog.

På den danske arbejderbevægelses vegne vil jeg så indtrængende som muligt sige til det øvrige Skandinavien:

Lad os bevare sammenholdet om en politik, der overalt i Norden vil blive mødt med den største tillid. Lad os med styrke fastholde denne politik, der nøje svarer til vor beliggenhed, vore historiske forudsætninger og vor hele indstilling. At virkeliggøre tanken om det skandinaviske forsvarsforbund er den største indsats, der kan ydes i skandinavisk politik i dag, og hvis ikke den lykkes i dag, hvor så få nuancer adskiller os, vil efterverdenen rimeligvis dømme os strengt. Jeg siger igen: vi vil ikke opgive troen på, at en fred er mulig. Vi vil fortsætte vort arbejde i fredens tjeneste på en sådan måde, at det skaber respekt om vore nationer. Vor hele stræben er samlet i dette: Fred og frihed.

Som repræsentant for den danske arbejderbevægelse og dansk demokrati vil jeg sige til de store nationer, der i dag beskæftiger sig med vor skæbne:

Et skandinavisk forsvarsforbund, som de nordiske folk selv ønsker det, er den af alle løsninger, der kan skabe den stærkeste tilslutning hos den altovervejende del af vore befolkninger og sikre det mest intense forsvar for vore demokratier. Som stemningen er blandt de skandinaviske folk, er det en realistisk løsning, thi den er led i en organisk udvikling og vil i det lange løb give den største goodwill og den mest effektive solidaritet med andre demokratier.“

Den følgende taler var *Edvard Sørensen* (V), der bl. a. udtalte: „Min bedømmelse af møderne både i København og Oslo